

ji vyhověl. **D ů v o d y:** Především se poukazuje k odůvodnění usnesení odvolacího soudu ze dne 27. října 1922, jímž byl zrušen původní rozsudek procesního soudu. Bylo v dalším řízení zjištěno, že žalovaný bez vážného důvodu ze společného podniku vystoupil, nabyla proto vůči němu účinnosti smluvená, dovolená doložka konkurenční, a jest proto žaloba dle zákona důvodnou.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Po právní stránce sdílí dovolací soud názor odvolacího soudu a poukazuje dovolatele na správné důvody napadeného rozsudku s dodatkem, že občanský zákoník neobsahuje zvláštních předpisů o tak zvaných konkurenčních doložkách, pročež nezbývá, než přihlížeti k ustanovení prvního odstavce Šu 879 tohoto zákona a k zásadě, již lze dovoditi z Šu 36 zákona o obchodních pomocnících. Konkurenční doložku dlužno tedy považovati za nicotnou, jest-li na př. zákaz soutěže časově neomezeným a místně nepřiměřeně rozsáhlým, anebo, bylo-li zasáhnuto do výdělkové svobody jedné smluvní strany způsobem, přesahujícím míru nezbytnosti, neboť jen takovým výkladem konkurenčních doložek může se straně hospodářsky slabší dostatí potřebné soudní ochrany. Že s tohoto hlediska spornou úmluvu nelze považovati za nicotnou, odvolací soud správně odůvodnil, zejména poukazem k tomu, že žalovaný již po dobu společenského poměru měl možnost, vyvinouti činnost mimo zakázané dva okresy a že smlouva ze dne 18. ledna 1922 uděluje práva také žalovanému. Uváží-li se dále, že smlouva byla uzavřena na dobu 6 let a že vzájemná čtvrtletní výpověď byla přípustna pouze z obchodních ohledů a nikoli ponechána žalobcově libovůli, nelze důvodně tvrditi, že žalovaný, uzavíraje smlouvu, jednal nerozvážně a že zrušení smluvního poměru uplynutím 6-leté doby nebo výpovědní lhůty nutně musilo míti v zápětí největší nouzi žalovaného, který samou smlouvou byl chráněn před náhlým a nenadálým zrušením společenského poměru. Za tohoto stavu věci nelze ani míti za to, že sporná smlouva odporuje dobrým mravům proto, že konkurenční doložka platí jen v žalobcův prospěch.

Čís. 3885.

Povinnost nemanželského otce tuzemce, platiti výživné, jest posuzovati dle práva tuzemského, třebas dítě bylo příslušníkem cizího státu.

Nemanželský otec, bydlící v tuzemsku, jest povinen platiti dítěti, bydlícímu v cizozemsku, výživné v Kč.

(Rozh. ze dne 21. května 1924, Rv I 255/24.)

Žalovaný, tuzemský inženýr a majitel elektrotechnického závodu, uznal před říšskoněmeckým soudem otcovství k dítěti, zrozenému z venkovské šičky, a zavázal se v roce 1913 platiti na dítě čtvrtletně 90 marek. Ježto byl za dobu od roku 1914 do 28. září 1922 v prodlení s placením výživného, domáhalo se nemanželské dítě na otci jednak zaplacení dluž-

ného výživného v markách, jednak na dále výživného 300 Kč měsíčně. Oba nižší soudy přiznaly dítěti dlužný peníz v markách a na dalším výživném první soud 50 Kč, odvolací soud 100 Kč měsíčně, vycházejíce při určení výše výživného z ustanovení §u 1708 něm. obč. zák., dle něhož výše výživného řídí se společenským stupněm a životním postavením nemanželské matky.

Nejvyšší soud k dovolání žalovaného zrušil rozsudek odvolacího soudu a uložil mu, by ve věci dále jednal a znovu rozhodl.

Důvody:

Náhled nižších soudů, že spornou věc jest řešiti dle předpisu hmotného práva, platícího v Německu, jest právně mylným. Běží tu o plnění zákonných povinností otcovských, kotvících v právu rodinném, a pro rozsah těchto povinností jest rozhodným právní řád státu, jehož příslušníkem byl otec v době narození dítěte. V tomto případě není o tom sporu, že žalovaný v době narození dítěte i dosud je státním příslušníkem československým a jest tudíž výživné jeho nemanželskému dítěti vyměřiti nikoli dle ustanovení §u 1708 německého obč. zák., jak mylně mají za to nižší soudy, nýbrž podle předpisů práva tuzemského. Pro posouzení otázky přiměřenosti výživného jest tu tedy použití ustanovení §u 166 obč. zák. a nemá rozhodujícího významu ani nižší společenský stupeň ani životní postavení nemanželské matky dítěte (venkovské šičky) jako v právu německém (§ 1708 něm. obč. zák.), nýbrž rozhodnými jsou tu majetkové poměry a příjmy žalovaného nemanželského otce, jenž v první řadě jest nemanželskému dítěti výživným povinován. Žalovaný jest spolumajitelem elektrotechnického obchodního závodu, a výtěžek z tohoto podniku, jsoucího zdrojem jeho příjmů, plyne mu v měně československé a podle těchto příjmů jest právě ve smyslu §u 166 obč. zák. vyměřiti výživné. Nižší soudy správně posoudily věc, uznávše, že žalovaný má plniti výživné v měně českoslov., neboť tato jest v plnění jeho zákonných povinností (v Karl. Varech) běžným platidlem (§§ 905 a 1420 obč. zák. novel. znění). Mylným jest tedy názor dovolatelův, že může býti odsouzen pouze k plnění v německých markách, a netřeba se jeho dovolacími vývody o této otázce již ani podrobněji zabývati. Nižší soudy, vycházejíce z nesprávného právního názoru, že v tomto případě jest použití ustanovení hmotného práva německého (§u 1708 něm. obč. zák.) a žalobkyni vyměřiti výživné podle životních poměrů a postavení nemanželské matky, nezjistily skutkových okolností, potřebných pro posouzení majetkových poměrů a příjmů nemanželského otce, ač v žalobě byly o těchto okolnostech nabídnuty důkazy.

Čís. 3886.

Bylo-li služebním řádem stanoveno, že po dobu sesazení zaměstnance ze služby jest vzíti přiměřený zřetel na udržení životosprávy zaměstnancovy rodiny, jest na zaměstnanci, by se zavčas placení vyživo-